

VINOHRADSKÝ ZPRAVODAJ

13/2010

Modlitebna CASD - Londýnská 30 - praha 2 - Vinohrady

CÍRKEV ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

PROGRAM SOBOTNÍ BOHOSLUŽBY

27. BŘEZNA 2009

9.30 - 10.30

Sobotní škola

Společná píseň a modlitba
Sobotní škola v malých skupinách
Sbírka pro misijní projekty CASD
Společná píseň a modlitba

10.30 - 10.40

Přestávka

10.40 - 12.00

Bohoslužba s kázáním

Uvádí Čák C.

Společná píseň č. 181
Sborová oznámení
Společná píseň č. 50
Přímluvná modlitba / Turóciová D.
Píseň pěveckého sboru - Anton Bruckner: Toto místo
Čtení z Bible – Lk 7,40-42 / Jonczyová M.
Modlitba před kázáním / Sokol D.

Kázání – Kysilko M.
„Odpustil oběma“

Hudební přednes
Sbírka pro sbor
Společná píseň č. 124
Modlitba / Kysilko M.
Společná píseň č. 280

15.00

Odpolední shromáždění s kázáním M. Kysilka

15.30

Modlitební setkání v místnosti za podiem

OZNÁMENÍ SBORU VINOHRADY

1. Dnes dopoledne i odpoledne nám kázáním Božího slova poslouží bratr Miroslav Kysilko. Srdečně jej tímto mezi námi vítáme. Odpolední shromáždění s kázáním našeho hosta začíná ve 14:00 hodin.
2. Zkouška sborového zpěvu se uskuteční 15 minut po skončení dopolední bohoslužby.
3. Dnes odpoledne ve 14,00 hodin začíná v prostorách společenského centra víkendová schůzka starších Hrozinek. Náš sborový oddíl Klubu Pathfinder tak po delší přestávce obnovuje svou činnost. Myslete prosím na naše děti i jejich vedoucí Viki Vlachovou ve svých modlitbách.
4. Po skončení odpoledního shromáždění proběhne v místnosti vedle podla společná modlitební chvíle.
5. Příští sobotu 3.dubna budeme v rámci slavnostní Velikonoční bohoslužby slavit Památku večere Páně. Připomínáme, že bohoslužba začíná v 9,30 hodin.
6. Ve čtvrtek 1. dubna od 18:30 hodin pokračuje v rámci aktivit našeho společenského centra seminář s názvem „PŘÍBĚHY BIBLE“. Seminář je věnován četbě biblického textu s odborným výkladem. Na pořadu je příběh o „Josefovi a jeho bratrech“. Seminář vede náš kazatel Radomír Jonczy.

Na traktátu si už dnes můžete vyzvednout program akcí Společenského centra na měsíc duben. Pamatujme prosím na to, že nabízený program je jedinečnou příležitostí k pozvání našich přátel a známých.

Návštěvníky kavárny upozorňujeme, že v měsíci dubnu bude provozovna zavřena. Důvodem tohoto opatření je plánovaná změna provozovatele. Otevřeno bude zase od 3. května.

MUŽEŠ SE VRÁTIT DOMU

(Gn 38,1-26)

I. Juda odchází z otcovského domu

Juda. Jeden z dvanácti Jákobových synů. Byl to on, kdo navrhl, že by jeho bratr Josef neměl být zabit, ale prodán do otroctví. Četli jsme o něm v našem dnešním textu, že „odešel od svých bratrů“. Opouští svůj domov a z chebrónských výšin, dle hebrejského textu sestupuje do keneanských nížin. Přičemž to sestupování není jen popisem cesty. Jde i o hodnocení Judova duchovního stavu. Stejně jako kdysi dávno Lot i Juda sestupuje, klesá, upadá a navazuje styky a příbuzenské svazky s Kenaanci, s lidmi propadlými baalovským kultům. Proč vlastně?

V Judově rodném stanu asi i v té době nevládla nejpříjemnější atmosféra. Vlastními syny podvedený otec Jakob v domněnku, že už jeho oblíbený Josef není na živu, roztrhl svůj šat, přes bedra si přehodil žíněné roucho a hlasitě volal: „Rozsápán jest Josef!“ Řadu dní truchlil. Všichni se jej snažili potěšit, ale on se potěšit jen tak nedal. Josefa oplakával a stále opakoval stejnou písničku: „Sestoupím za ním do podsvětí, sestoupím za ním do podsvětí...“ Není utišení pro otce, který přežije vlastního syna. Taková rána se nikdy nemůže zahojit.

Život v podobné atmosféře nebývá nejsnadnější a tíží li vás ke všemu ještě vlastní svědomí...Juda si bezesporu uvědomoval, že prodej bratra do otroctví nebyl nejlepším řešením sourozeneckého sporu. Zachránil sice bratrovi život, nebyla však pro Josefa smrt nakonec lepší, než doživotní otroctví?

II. Juda usiluje o Hospodinovo požehnání

A tak Juda opouští svůj domov, otce, sourozence i víru, ve které byl vychováván a stává se z něj pohan. Navzdory tomu nechce přijít o dědičné požehnání dané zaslíbením, které jeho rodina už kdysi dávno prostřednictvím praotce Abrahama obdržela. K naplnění tohoto zaslíbení potřebuje potomky, nositele onoho požehnání. Další pokolení však na svět přivádí s Kenaankou a to navzdory rodinné tradici, podle které si synové Abrahamovi neměli hledat manželky synů vyvoleného mezi pohany. (Gn 24,3)

Juda si však Kenaanku vzal. Nejprve se vše vyvíjelo docela slibně. Porodila mu tři syny - Éla, Ónana a Šéla, na vnuky však čekal marně. On to však nevzdal. Synu Ěrovi sám osobně vybral a dohodil manželku. Jmenovala se Tamar (palma) a byla to opět Kenaanka. S Ěrem však už nestačila otěhotnět. Musel zemřít, protože byl v Hospodinových očích zlý.

Juda se však jen tak nenechal odradit. V souladu s tzv. levirátním, švagrovským právem (Dt 25,5-9), který byl už pravděpodobně v té době v Jákobově rodině uplatňován, vybízí svého mladšího syna Onana, aby se zemřelému bratrovi o potomstvo se švagrovou Tamar postaral. „Onan však věděl, že potomstvo nebude patřit jemu; proto kdykoli vcházel k ženě svého bratra, vypouštěl semeno na zem.“ Proto musel i on zemřít. (Stojí za úvahu, že jen Hospodin nepotrestal za masturbaci, ale za porušení levirátního práva).

Čekali bychom, že se Juda po smrti svých synů alespoň zamyslí nad tím, zda k jejich zkáze nepřispěl třeba tím, že je vystavil pokušením pohanského světa. On však vinu přičítá ubohé Tamar. Ji považuje za nositelku rodinné kletby. Podle levirátního, švagrovského práva měl na místo Onana nastoupit nejmladší Šel. Juda se však bál, aby jej nepostihl podobný osud, jako jeho bratry a tak snachu Tamar poslal raději pryč, zpět do jejího otcovského domu v rodném Kenaanu. Našel si záminku: „Šel ještě není dospělý, a tak ještě raději počkáme.“

III. Juda klesá až na dno své existence

S Tamar však už Juda určitě nepočítal. Ona sama to vycítila a nesmířila se s tím. Zvláštní. Proč? Šlo i o naplnění mateřské touhy? Přece v pohanském prostředí už žádnými Božími zákony vázána být nemusela. Nemusel ji zajímat ani problém smilstva, ani levirátní zákon. V Judově domě však s největší pravděpodobností pochopila, že Hospodinovo požehnání stojí za to. Jákob a jeho rodina zde sice Hospodinu nejlepší PR nedělali, Jeho vůli nerespektovali, ale o Jeho požehnání stáli. To na Tamar mocně zapůsobilo. Proto se s vyřazením z poslušnosti lidu Hospodinova nesmířila.

Vymyslela plán vskutku geniální. Zdá se, že levirátnímu zákonu porozuměla zcela přesně. Věděla, že se švagrovská povinnost netýká jen jejich švagrů, ale i ostatních blízkých příbuzných z manželovy rodiny, tchána nevylímaje. Proto si trpělivě počkala, až se Juda stane vdovcem.

Vše nasvědčuje tomu, že znala nejen zákony, ke kterým se Juda stále ještě formálně hlásil, ale znala i tchána samotného. Když ji bylo oznámeno, že se vypravil ke svému keneanskému příteli na slavnost stíhání ovcí, správně vytušila, že si sem jde „vyhodit z kopýtka“. Kenaanským způsobem podlehl natolik, že problém smilství už prostě neřešil. To Tamar věděla, proto se chopila příležitosti. Převlékla se za nevěstku, vyšla mu vstříc a posadila se na rozcestí, ke kterému měl Juda cestou dojít. Zastřela si tvář a nabídla mu své erotické služby. Její odhad byl

správný. Tchán neodmítnul.

Za služby domnělé nevěstce nabídl kůzle ze svého stáda, protože ho však u sebe neměl, vyžádala si od něj Támar zástavu. Pečetidlo se šňůrkou a hůl. Dočetl jsem se, že pečetidlo s osobními symboly mělo tvar skarabea a zavěšené na šňůrce se nosilo na krku. Na holi byly zase vyřezány symboly rodu. Věnoval li Juda tyto symboly knězce pohanského kultu plodnosti, za kterou Támar považoval, zapřel tím duchovní tradice svého rodu a s nimi svoji identitu.

IV. Juda se schovává za vinu Támar

Támar otěhotněla. Po třech měsících to vyšlo najevo a všichni čekali, jak tchán zareaguje. Z hlediska Jákobovy rodiny přece porušila právo cudnosti a dopustila se tak smilstva. Juda se ke své snaze najednou zná a jako hlava rodiny se staví do role přísného, spravedlivého soudce: „Vyvedte ji, at je upálena.“ Světe div se, upálena? Najednou je Juda spravedlnost sama. Přísnější než zákon, dnes bychom řekli: „Papežštější než papež.“ Podle zákona Izraelovy rodiny mají být přece upalovány čarodějnice a smilné dcery kněží. (Lv 21,9) Za smilství se kamenuje!?

Chce snad svým rozsudkem Juda svou snachu obžalovat z čarodějnické kletby, kterou uvalila na jeho syny? Nic podobného, přátelé. Projevuje se zde zcela přirozeně, jako každý, na první pohled rádoby zbožný hříšník. Neadekvátně, extrémně přísně odsuzuje hřích, se kterým se sám dosud nevypořádal i hříšníka, onen hřích praktikujícího. Jak nadčasově...

VI. Támar sebe i Judu zachraňuje

V poslední chvíli, „když už ji vedli“, však Támar vytahuje svůj trumf. Zástavu, kterou si od Judy vyžádala. Tchánovi začínají hodiny, za hrobového ticha, odtikávat rozhodující sekundy jeho života. Rychle se musí rozhodnout mezi spravedlností, kterou se ještě před chvílí zaštiťoval, nebo justiční vraždou, kterou by zase před ostatními úspěšně zamaskoval své slabosti.

Teprve nedávno mi při čtení tohoto textu došlo, do jakého rizika vlastně Támar šla. Vždyť jakou váhu mělo pečetidlo a hůl? Juda se jí mohl nakrásně vysmát. Symboly jeho identity jej samy o sobě vlastně nemohly obžalovat před lidmi, jen před ním samotným. Měly probudit jeho svědomí. Proto mám za to, že Támar nechtěla ani tak zachránit sebe, jako spíš jeho.

Příběh, který jsme si tady dnes četli, nebývá častým námětem ke kázání v křesťanské prostředí. Postupy Támar se mnohým kazatelům jeví jako nevhodné, hříšné a tím i nevychovné. Osobně to vidím jinak. Támar se ničím neprovinila. Toužila po Božím požehnání a legitimním způsobem, odpovídajícím požadavkům levirátního práva, svého cíle dosáhla. Jen tak naplnila Boží vůli.

Tak to ostatně pochopil i sám Juda. V textu jsme četli, že už k ní nikdy nevešel. Podle levirátního zákona měl totiž jen zplodit potomka tomu, kterého zastupoval a stáhnout ze scény. A on se doopravdy stáhnul. Využil rozhodující okamžik svého života k tomu, aby činil opravdové pokání: „Je spravedlivější, než já.“ Kdo ví, možná právě proto, že na své rozhodování neměl moc času □.

VII. Juda se vrací domů

A výsledek toho všeho? Narodily se dvojčata: Peres (trhlina) a Zerach (rozbrěsk). Předchůdci toho, jehož prostřednictvím se Bůh a jeho království vlomilo do tohoto světa a s jehož příchodem se nad tímto světem znovu rozednilo. Proto je o nich všech řeč v jeho rodokmenu: „Abraham měl syna Izáka, Izák Jáкова, Jákob Judu, Juda Fereše a Zaru z Támary, Feres měl syna Chesróma.“ A vy už víte jak, onen rodokmen nakonec vrcholí: „Jákob pak měl syna Josefa, muže Marie, z níž se narodil Ježíš, řečený Kristus.“

A ještě něco. Juda se nakonec z pohanského Kenaanu vrací domů, k otci, k bratrům, k celé své rodině a hlavně k Bohu své rodiny. Dozvídáme se o tom z dalšího pokračování příběhu o Josefovi a jeho bratrech. Je totiž součástí výpravy, která se na pokyn otce Jáкова v období hladu vydává do Egypta pro zásoby potravin k přežití. Juda zde vystupuje v roli bratra, který se za život nejmladšího sourozence jejich rodu Benjamína sám nabízí jako otrok. Až sem sahá jeho pokání. (Gn 43,30-34) A nakonec se doopravdy stává nositelem vytuženého požehnání. Jákob jej ve své řeči na rozloučenou nakonec vyhláší za svého prvorozeného. (Gn 49,8-12)

No řekněte, nebyla by škoda, kdyby nám tento příběh o Judovi a Támar z knihy Genesis nakonec vypadl? Nedozvěděli bychom se o tom, že Bůh k naplnění svých zaslíbení nepovolává jen ty ctnostné a poslušné, ale ty, jejichž hříchy je, na základě jejich pokání, nakonec schopen obrátit v dobré. To, co v případě Judově bylo na počátku evidentním smilstvím, se v Boží ruce nakonec stalo naplněním Boží vůle. Pán Bůh je prostě veliký □.

Juda se díky Támar, pokání a velké Boží milosti vrátil domů. Vrátit se můžeš i ty. Tvůj nebeský Otec už doma rozsvítil světla. To proto, abys tam ve tmě pohlcující dnešní svět trefil. Na zápraží tě už netrpělivě vyhlíží. Dokonce ti vybíhá vstříc. Neváhej a jdi. Amen.

Díl „PÁD“

Neděle 28. 3. 2010, ČT 2 - 10.10 hod

**Každý ve svém životě zažil nějaký pád. Jak ten doslovný, tak životní.
Jak toto téma vidí tvůrci stále oblíbenějšího pořadu Za obzorem? Posuďte sami.**

Matouš Ruml s Jindrou Černožorským vyrazili na hory na lyže a snowboard. Kde jinde zažít doslovný pád?

První reportáž ukáže vše, co dělat, když na horách dojde k pádu s následky. Členové Horské služby udělí cenné rady, jak takovým pádům předcházet a co dělat, když k nim už dojde.

Životní pády zažívá každý. Například tím, že se stane obětí domácího násilí. Otevřená výpověď paní X, kterou 10 let týral její syn, je toho důkazem v další části pořadu.

Tradiční částí je hudební klip, tentokrát v podání skupiny Monkey Bussines.

Jindra Černožorský na závěr popíše pád, ke kterému došlo ve vesmíru, a který byl podle Bible příčinou vzniku zla na zemi.

Kontakt:

Tomáš Chmel

koordinátor

739 345 668

tomas@zaobzorem.cz

KROKY ČESKÉ HISTORIE

26.část - Proradné plémě Veršovců? díl druhý (1107 -1109)

Skončili jsme vyhnáním právoplatného knížete Bořivoje a nastolením Svatopluka úředníka brněnského, který byl sice provolán po popsanych peripetiích českými předáky, ale na knížecí titul neměl nárok ani podle stařešinského zákona Břetislava I. (to by měl jeho moravský bratranec Oldřich), ani podle císařova vložení léna, jež zavinil minulý kníže Břetislav II. A tak klid a mír do Čech a tím i na Moravu a Slezsko nastolením Svatoplukovým v roce 1107 nepřišel. Bořivoj a nejmladší synáček Vratislavův a rodný bratr Bořivojův jménem Soběslav nepřidal se k revoltě svého bratra Vladislava proti staršímu bratru Bořivojovi, ale naopak s ním jel do vyhnanství do Polska a dále do Saska. Proč tam? Nuže k císaři Jindřichovi V. si zase český kníže jel stěžovat na vlastní krev, aby mu cizí krev pomohla k trůnu. Bylo by to úsměvné, kdyby to nebylo tak tragické, že? A tak se císaři slibuje zase české zlato a stříbro, jež se bude ždímat z českého lidu a císař je zase „ochotně“ přijme a předvolá Svatopluka k sobě pod pohrůzkou čeho jiného, než vojenského vpádu do naší země. Svatopluk svěřil zemi a branný lid bratrovi Otíkovi a sám vyjel ke králi římskému. Ten jej dal ihned vsadit do vězení. Bořivoj jel se svými do „svého“ knížectví, ale vlastní jej nepřijali a Ota jej opět vyhnal. Nyní si vypůjčíme slova od našeho milého Kosmy: „Marně tluče prázdná ruka na dveře královské, ale ruka podmazaná láme diamant“. Svatopluk slíbí králi Jindřichovi V. ještě dvakrát tolik, co slíbil Bořivoj a to bude stačit, aby jej budoucí císař římské říše „podplacený zlatem a lakomý jak peklo“ uznal za vhodného pro stolec knížecí v naší zemi. Nejenže pak Svatopluk oloupil chrámy, šlechtice, lid a všechny o „vše, co se v Čechách třpytílo zlatem a stříbrem“, ale protože nesehnal více než 7 000 hřiven (slíbil 10 000 hřiven), dal dokonce svého věrného bratra Otíka králi do vězení jako rukojmí. Ten však utekl. V takových zmatcích uběhl sedmý rok 12.století a nadešel rok osmý. Tu se Svatoplukovi narodil synáček z manželky jménem Eufemie, jemuž sám římský král byl za kmotra a odpustil zbytek dluhu Svatoplukovi jako dar svému kmotřenci. Synáček tedy měl „královské“ jméno Jindřich, ale českým knížetem nikdy nebude. Avšak nezůstalo jen u odpuštění dluhu. Král vyzval Svatopluka, aby jej následoval se svými zbrojnými do uherské války, neboť Uhři prý mnoho „poutníků jeruzalémských“ (to je těch, co se vraceli z války křížové) zahubili či do otroctví prodali. Doma kníže svěřil zemi Vackovi a Mutinovi. V té chvíli využil Bořivoj s Poláky situaci a vtrhli do Čech. Skrže Vackova špeha se podařilo vojsko Bořivojovo vrátit zpět do Polska. Vacek pak po poslu pomluvil Vršovce Mutinu ze zrady a spolupráce s Bořivojem, Svatopluk k němu a všem Vršovcům vzplanul, jak už jsme řekli, byl zuřivec, velikým vztekem a již v Litomyšli si nechal zavolat Vacka i Mutinu k sobě. Mutinu jeho lid, čili Vršovci, varoval, ale on je odbyl slovy : „Není hrdinou, kdo se bojí osudu smrti“. Asi doopravdy neměl důvod k obavám a věřil, že se od Vackových pomluv obhájí. Škaredě se však zmýlil. Hruza započala 27.října 1108 v knížecím hradě Vratislavi. Zde si Svatopluk předvolal všechny předáky do shromáždění. Byl zde i Mutina a řada dalších příslušníků rodové pospolitosti, tzv. Vršovců. Vešel Svatopluk a „jsa hněvem více rozpálen než kamna“, u nichž na lavici dosedl, zařval na Mutinu: „Všem nám odporný rode a bohům protivné plémě, ničemní synové Vršovci, našeho rodu domácí nepřátelé...“. A tak dále, jak si jistě všichni přečtete u našeho milého kronikáře. Šel ve svém hněvu tak daleko, že Vršovcům vyčetl i vlastní zradu své krve proti Bořivojovi. Pak dal Svatopluk pokyn domluveným znamením katovi a sám odešel jakoby se jej to další, co se bude dít, už netýkalo. Kat nejdříve zavraždil Mutinu a jati byli Vršovci Vnislav, Domaša a dva synové Mutinovi. Rozzuřený Svatopluk pak vyzval své předáky, aby vyvraždili celý rod Vršovců. A co jim za to slíbil? Zase zlato a majetek. Ne svůj, samozřejmě! A tak Vacula, Herman, Krása a mnozí jiní rozléti se po širé české zemi prolévat krev nevinných, neboť byli z rodu Vršovců. Božej, bratr Mutinův, sedě na lavičce, už před 113 lety zalité krví Slavníkovců, nic o

těchto hrůzných chvilích netušil. Takže, když mu služebník oznámil, že se blíží oddíl zbrojnošů, řekl: „Přicházejí z vojny, at' k nám přijdou s požeňmáním Božím“ a nechal otevřít bránu pevnosti. Tu vpadl Krása s taseným mečem a řval: „Pryč s tebou zlosyne, pryč ty protivný, jenž jsi mého příbuzného To-máše zabil bez příčiny v čas postní“. Syn Božejův jménem Bořut se jej snažil uklidnit, takže on nejdříve jeho probodl a pak meč krví synovou zbrocený do hrdla otcova vrazil. Hrozná honba na příslušníky rodu Vršovců tím neskončila, všude byli vražděni včetně žen a pacholátek; hrůznější to obraz než řádění Herodovo v Betlémě. Tak skončil rok Vršovců a Svatopluk potřásl za dva roky své zuřivé vlády jméno vládnoucího roku na celá desetiletí v očích okolní Evropy. „Odporná česká verze pozdějších nocí bartolomějských či dlouhých nožů“, abychom citovali historika a autora Toulek českou minulostí pana Petra Horu. Událost nezůstala bez odplaty. Nepřešel ještě celý následující rok 1109 a nadešel jeho 21. zářijový den. Co se v ten den stalo? Trochu strpení, brzy si to povíme.

Je podzim 1108. Uherský král Koloman se mstí Svatoplukovi za jeho vraždění v Uhrách vpádem na Moravu, kde ovšem nečiní nic jiného. Svatopluk spěchá na Kolmana se svojí armádou. Zasáhne však osud - poprvé. Zabodne si do oka větev, padne na zem a vojsko se vrací nechajíce Moravu svému osudu. Po vyhojení rány vpadne Svatopluk 14. února 1109 do Uher, přitáhne až k Nitře, kde sice hrad nezíská, ale opět vraždí, loupí a páli okolí a s kořistí nevinných nešťastníků se hrdě vrací domů. Čas běží a přišlo před chvílí zmíněné 21. září 1109. Král římský Jindřich V. táhne do Polska opět lačný války a bojů. Mimo mnohé jiné „pány“ táhne s ním i Svatopluk. Obklíčili hrad Hlochov a po obou březích řeky Odry až ke hradu Rečen opět plení a vraždí. Ve vojsku byl jakýsi bojovník, který byl poslán od Jana, syna Čestova z rodu Vršovců. Ten se skryl za košatým bukem vedle cesty, kudy se chodilo ke královským stanům a kde u krále Jindřicha byl nyní i náš kníže. Když pak kníže již za soumraku vycházel obklopen zástupem svým lidí, vyskočil na koně a vmísil se mezi ně. A nyní opět citujme Kosmu: „... s celým napětím sil namířil mezi lopatky knížecí házečí kopí. Do samých útrob hrudi mu vernal smrtící špici. A on (myslí se Svatopluk) ještě než dopadl k zemi vypustil duši.

O tom, co pak následovalo, zase příště.

Za Váš zájem o českou historii děkuji J. a S. Linhartovi.

SBOR VINOHRADY - KONTAKTY:

PRVNÍ STARŠÍ SBORU	J. Králová	732 780 561
STARŠÍ SBORU pro mládež	Csaba Čák	604 981 263
STARŠÍ SBORU pro křesťanský domov	V. Klouda	724 607 200
STARŠÍ SBORU pro střední generaci a seniory	J. Králová	732 780 561
KAZATEL SBORU VINOHRADY	R. Jonczy	724 607 201

INFORMACE O ZPRAVODAJI:

Prosíme všechny, kteří mohou nebo chtějí čímkoliv do zpravodaje přispět, aby tak učinili.

Zasílací adresa pro uveřejnění příspěvků: vinohradsky.zpravodaj@email.cz

Uzávěrka zpravodaje: **STŘEDA**

Žádosti o zaslání zpravodaje elektronickou poštou zasílejte na uvedenou e-mailovou adresu

www.casd.cz/praha-vinohrady,vinohradsky.zpravodaj@email.cz